

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jana Čížka a soudců Mgr. Ing. Lenky Bursíkové a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobce: nezl. D. L., narozený X
zastoupený zákonným zástupcem (otcem) Z. L., DiS.
oba bytem X
zastoupený obecným zmocněncem Ing. Z. L.
bytem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2021, č. j. 079943/2021/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2021, č. j. 079943/2021/KUSK, se ruší a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 8. 9. 2021

domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Mateřské školy E. Beneše, Kralupy nad Vltavou (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „mateřská škola“) ze dne 4. 6. 2021, č. j. 112/21, o nepřijetí žalobce k předškolnímu vzdělávání od 1. 9. 2021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Obsah podání účastníků

2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, jelikož se správní orgány dostatečně nevypořádaly s tvrzenou výhradou svědomí a účelově ignorovaly závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2020, č. j. 9 As 62/2020-33, dle kterého lze uplatnit výhradu svědomí jako důvod pro uznání výjimky z podmínek podle § 50 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění zákona č. 205/2020 Sb. (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“). Správní orgány se vůbec nezabývaly důvody pro přijetí žalobce do mateřské školy, přestože žalobce uvedl pádné argumenty pro udělení výjimky (zejm. zvýšené riziko poškození zdraví žalobce z důvodu nežádoucích následků očkování u dalších členů rodiny, problematický systém vakcinace, který nezohledňuje tzv. vyvanutí očkování). V podrobnostech žalobce odkazuje na žádost o uznání výjimky z povinného očkování dítěte ze dne 13. 5. 2021 (dále jen „žádost o uznání výjimky“). Žalobce tvrdí, že došlo k porušení zákazu diskriminace podle čl. 1 a čl. 3 odst. 1 Listiny základní práv a svobod, vyhlášené pod č. 2/1993 Sb. (dále jen „Listina“), jehož důsledkem je nerovný přístup k předškolnímu vzdělávání. Dále namítá porušení zásad předvídatelnosti práva, jelikož správní orgány vědomě nerespektují závazné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, a k porušení práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny, jelikož se správní orgány nevypořádaly s jeho tvrzením a připustily „nekompetentní ingerenci“ Krajské hygienické stanice.
3. Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout a v podrobnostech odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí. Uvádí, že žalobce není ve věku povinné školní docházky, nepodrobil se očkování ani nedoložil potvrzení o tom, že je imunní nebo se nemůže podrobit očkování kvůli kontraindikaci. Nejsou tak splněny podmínky podle § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví. Rodiče mohou zajistit hlídání nezletilého jiným způsobem, např. placeným hlídáním. Konstatuje, že o očkování nezletilého má rozhodnout opatrovnícký soud. Dále namítá, že žalobce, resp. zákonný zástupce uplatnil výhradu svědomí pouze v obecné rovině, přičemž tvrzení o zdravotních potížích bratranců žalobce, kteří jsou navíc v jiném věku než žalobce, nikterak neprokázal (například lékařskými zprávami). Výhrada svědomí (jako právo na svobodu projevu) končí tam, kde začínají práva na ochranu zdraví dalších osob, tedy dalších dětí v mateřské škole. Žalobce však neprokázal skutečně výjimečné okolnosti, které by odůvodňovaly uznání výjimky.
4. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které uvádí, že není v kompetenci správních orgánů poučovat rodiče, kdo rozhoduje o očkování nezletilého, nebo jakým způsobem může být zajištěno jeho hlídání. Namítá, že se správní orgány zvýšeným rizikem očkování vůbec nezabývaly, nevyužily nabídky spolupráce a nepožadovaly například zmíněné lékařské zprávy. Správní orgány pochybily, pokud nepoměrovaly kvalitu a přesvědčivost výhrady svědomí vůči zájmu společnosti na ochraně veřejného zdraví. Tuto úvahu nemůže učinit soud, jinak by byl žalobce připraven o možnost podat odvolání. Argumentace žalovaného právem na svobodu projevu je nepřiléhavý, v posuzovaném případě se totiž jedná o ochranu zdraví žalobce (čl. 31 Listiny,

čl. 2 Úmluva na ochranu lidských práv a důstojnosti lidské bytosti v souvislosti s aplikací biologie a medicíny, vyhlášené pod č. 96/2001 Sb. m. s.).

Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal prostřednictvím zákonného zástupce dne 13. 5. 2021 přihlášku k zápisu do mateřské školy pro školní rok 2021/2022, jejíž přílohou byla žádost o uznání výjimky z povinného očkování dítěte na základě sekulární výhrady svědomí. Žalobce, resp. zákonný zástupce žádost odůvodnil tím, že vakcíny mohou způsobit závažná celoživotní poškození zdraví i smrt. Povinné očkování proto představuje nevratný zásah do tělesné integrity žalobce podle čl. 7 odst. 1 Listiny, čímž dojde k ústavně relevantnímu zásahu do jeho práva na ochranu zdraví podle čl. 31 Listiny, práva sekulární výhrady svědomí podle čl. 15 odst. 1 Listiny a práva zákonného zástupce žalobce na péči o dítě podle čl. 32 odst. 4 Listiny. Uvedl, že se jedná o důvody naléhavé, jelikož v jeho případě existuje zvýšené riziko poškození zdraví. Po povinném očkování se u jeho rodinných příslušníků objevily závažné trvalé nežádoucí zdravotní následky (žalobcův bratranec z otcovy strany trpí těžkým neurologickým poškozením mozku, žalobcův bratranec z matčiny strany cukrovkou I. typu). Za další důvody označil celkovou nedůvěryhodnost vakcinace, absence diskuze o nežádoucích účincích povinného očkování a nepřijetí pravidel pro odškodnění nežádoucích účinků vakcinace. Žalobcův zákonný zástupce uvedl, že tento názor zastávají dlouhodobě, neboť již v minulosti odmítli povinné očkování u žalobcova bratra. Společenské dopady v posuzovaném případě jsou nadto minimální, jelikož dochází k selektivní vakcinaci dětí a souběžně nedochází ke sledování a vyhodnocování stavu imunity dospělých osob.
6. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl o nepřijetí žalobce k předškolnímu vzdělávání v mateřské škole. V odůvodnění uvedl, že ústavní právo neopravňuje domáhat se přijetí neočkovaného dítěte do mateřské školy na základě výhrady svědomí. Jsou přípustné pouze výjimky podle § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví. Žalobce, který není na přání rodičů očkován, tudíž nesplňuje podmínky přijetí do mateřské školy. Žalobce podal prostřednictvím zákonného zástupce proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Odvolací námitky jsou v zásadě totožné s námitkami v žalobě, a proto je soud nebude opakovat.
7. Napadeným rozhodnutím žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí a odvolání zamítl. V odůvodnění uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s platnou legislativou, metodickým doporučením Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 4. 3. 2021, a s vyjádřením Krajské hygienické stanice ze dne 26. 5. 2021, podle kterého nelze využít institut výhrady svědomí k domáhání se přijetí neočkovaného dítěte do mateřské školy. Žalovaný odkázal na závěry uvedené v nálezů Ústavního soudu ze dne 27. 1. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 16/14, č. 99/2015 Sb.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
9. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud přezkoumal

napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

10. O věci samé soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť pro to byly splněny podmínky podle § 76 odst. 1 s. ř. s.

Posouzení žalobních bodů

11. V projednávané věci je spornou otázkou postup správních orgánů v řízení o přijetí neočkovaného dítěte do mateřské školy za situace, kdy zákonný zástupce žalobce požádal o udělení výjimky z podmínky stanovené § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví.
12. Podle § 34 odst. 5 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů, „[p]ři přijímání dětí k předškolnímu vzdělávání je třeba dodržet podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.“
13. Podle § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví „[...] mateřská škola, s výjimkou zařízení uvedených v § 46 odst. 4 věte druhé a zařízení, do nichž je docházka povinná, mohou přijmout pouze dítě, které se podrobilo stanoveným pravidelným očkováním, má doklad, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro kontraindikaci. Doklad o provedení pravidelného očkování nebo doklad o tom, že je dítě proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro kontraindikaci, vydá poskytovatel zdravotních služeb v oboru praktické lékařství pro děti a dorost na žádost zákonného zástupce dítěte, pěstouna nebo fyzické osoby, které bylo dítě soudem svěřeno do osobní péče.“
14. Podle § 46 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví „[p]řed provedením pravidelného a zvláštního očkování je fyzická osoba povinná podrobit se v případech upravených prováděcím právním předpisem vyšetření stavu imunity (odolnosti). Pravidelné a zvláštní očkování se neprovede při zjištění imunity vůči infekci nebo zjištění zdravotního stavu, který brání podání očkovací látky (kontraindikace). O těchto skutečnostech poskytovatel zdravotních služeb uvedený v § 47a vystaví fyzické osobě potvrzení a důvod upuštění od očkování zapíše do zdravotnické dokumentace.“
15. Ústavní soud se opakovaně zabýval ústavností právní úpravy povinné vakcinace a možností uplatnit vůči ní výhradu víry či svědomí, zejména s ohledem na právo na svobodu svědomí (čl. 15 Listiny), právo svobodně projevovat své náboženství anebo víru (čl. 16 Listiny), či právo na vzdělání (čl. 33 Listiny). Závěry judikatury Ústavního soudu k povinnému očkování dětí podrobně rekapituluje Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2017, č. j. 5 As 317/2016-36, na který soud v podrobnostech odkazuje.
16. Soud poukazuje rovněž na to, že v nedávné době se systémem povinného očkování předškolních dětí zabýval Evropský soud pro lidská práva (viz rozsudek Velkého senátu ESLP ze dne 8. 4. 2021, *Vavříčka a další*, stížnost č. 47621/13), který neshledal porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
17. Soud se předně zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění spočívající v nedostatečném vypořádání tvrzené výhrady svědomí. Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí být z odůvodnění zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvažil o skutečnostech podstatných pro věc, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost

rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Současně je třeba zdůraznit, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je třeba v rámci soudního přezkumu nahlížet jako na jeden celek, tedy že rozhodnutí se mohou vzájemně argumentačně doplňovat v obou směrech (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně.

18. Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Správní orgány se nevypořádaly s namítanou výhradou svědomí a konkrétními důvody, které žalobce uvedl v žádosti o uznání výjimky. Nelze jej tudíž přezkoumat v mezích žalobních bodů pro nemožnost zjistit v něm důvody neuznání ústavní výjimky výhrady svědomí v řízení o posouzení přijetí neočkovaného dítěte do mateřské školy.
19. Žalovaný použil v napadeném rozhodnutí bez bližšího kontextu pouze části odůvodnění nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 16/14. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 As 62/2020-33 (na který žalobce opakovaně odkazoval a jehož závěry správní orgány zcela ignorovaly), k judikatuře Ústavního soudu týkající se povinného očkování a uplatnění výhrady svědomí (srov. rovněž nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 1. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 19/14, č. 97/2015 Sb., a ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 1253/14, č. 220/2015 Sb. ÚS) uvedl, že *„[a]čkoliv Ústavní soud rozhodoval na půdorysu správního trestání, umožnil uplatnění výhrady svědomí a jejich individuální zhodnocení a poměření i ve vztahu k nepřijetí dítěte do mateřské školy.“* Tento závěr potvrdil Ústavní soud v usnesení ze dne 19. 12. 2017, sp. zn. II. ÚS 3257/17 (bod 11), ve kterém výslovně připustil, že i nepřijetí dítěte do mateřské školy může mít pro dotčeného jednotlivce z hlediska omezení základních práv neméně závažné dopady než uložení sankce sloužící k vynucování dané očkovací povinnosti. Ústavní soud konstatoval, že určujícím kritériem pro aplikaci testu oprávněnosti výhrady svědomí je posouzení skutečnosti, zda opatření správního orgánu reagující na nesplnění povinnosti podrobit se očkování u dotčeného jednotlivce vyvolává tzv. nezvratitelné důsledky. Uvedené závěry potvrdil Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 27. 4. 2021, sp. zn. IV. ÚS 2530/20 (srov. body 36 až 46).
20. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 As 317/2016-36, uvedl, že z judikatury Ústavního soudu vyplývá, že *„[z]ájem na ochraně veřejného zdraví zde [v případě posuzování udělení výjimky pro přijetí neočkovaného dítěte do mateřské školy] hraje z povahy věci významnější*

roli, než v řízení o uložení sankce za přestupek v individuálním případě. V důsledku přijetí dítěte do mateřské školy se totiž neočkované dítě stává součástí kolektivu dalších dětí. Ty mají rovněž svá práva a s ohledem na jejich zranitelnost klade společnost zvláštní důraz na jejich ochranu. Kromě práva jednotlivce na tzv. sekulární výhradu svědomí a svobodný projev náboženství a víry je nezbytné akcentovat také základní právo na ochranu zdraví každého dítěte, které je přijato do mateřské školy. [...] Správní orgány musí při svém rozhodování zvažovat nejen naléhavost jedincem tvrzených důvodů pro neočkování, ale také míru nebezpečí pro kolektiv ostatních dětí, kterou může neočkování dítěte vyvolat.“ Výhrada svědomí tedy je přípustná, existuje však rozdíl mezi aplikací testu oprávněnosti výhrady svědomí v případě správního trestání nedodržení povinnosti podrobit dítě očkování a v případě posouzení přijetí neočkovaného dítěte do mateřské školy, a zda vyvolává výše zmíněné nezvratitelné důsledky. Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu sp. zn. IV. ÚS 2530/20, zdůraznil, že „[k] uplatnění tzv. sekulární výhrady svědomí vůči povinnosti očkování nestačí samotný poukaz na subjektivní přesvědčení zákonného zástupce dítěte, které z tohoto důvodu nemá být přijato do mateřské školy, nýbrž prokázání, že taková výhrada je založena na objektivně prokazatelných důvodech. Posouzení těchto důvodů je úkolem orgánů veřejné moci, které vycházejí z požadavků a) prokázání ústavní relevance tvrzení obsažených ve výhradě svědomí v porovnání s tím, jaký následek nepodrobení se očkovací povinnosti bude mít; b) naléhavosti důvodů, jež na podporu své výhrady nositel základní svobody nebo jeho zákonný zástupce v konkrétním případě uvádí; c) trvalosti, konzistentnosti a přesvědčivosti tvrzení a d) zvážení společenských dopadů, jež může v konkrétním případě uznána tzv. sekulární výhrada svědomí mít vzhledem k dosažené míře tzv. proočkování obyvatelstva (sociální solidarita) proti přenosným nemocem a aktuální epidemiologické situaci. Tyto jednotlivé požadavky musí být naplněny kumulativně.“

21. Soud odkazuje rovněž na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 62/2020-33, podle kterého „[t]vrzení zakládající takovou ústavně garantovanou výjimku založenou na sekulární či náboženské výhradě svědomí musí být mimořádně závažná, vztahující se k danému jedinci, dostatečně určitá a prokázaná. Jinými slovy musí se jednat o natolik silné argumenty, na základě nichž by aplikace § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví byla v daném případě zjevně protiústavní. Příliš široký výklad a aplikace práva projevovat své náboženské vyznání nebo uplatňovat sekulární výhradu svědomí, by mohly vést k rozkladu systému povinného očkování a v důsledku toho být hrozbou pro zdraví zejména těch dětí a dospělých, kteří se ze zdravotních důvodů nemohou prostřednictvím vakcinace proti daným onemocněním bránit [srov. bod 98 a 99 plenárního nálezu ze dne 27. 1. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 16/14].“
22. Z napadeného a prvostupňového rozhodnutí však vyplývá, že se správní orgány nevyjádřily k oprávněnosti výhrady svědomí. Správní orgány vůbec nebyly ochotny připustit, že by se měly takovými tvrzeními nad rámec výjimek uvedených v zákoně o ochraně veřejného zdraví zabývat. Výhradou svědomí se žalovaný zaobíral až ve vyjádření k žalobě, ve kterém uvedl, že žalobce uplatnil výhradu svědomí pouze v obecné rovině a svá tvrzení ani dostatečně neprokázal. Nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí (s přihlédnutím k obsahu prvostupňového rozhodnutí) však nelze zhojit až v soudním řízení. Nadto nelze přisvědčit žalovanému, že by žalobce výhradu svědomí uvedl pouze obecně. Žalobce naopak v žádosti o uznání výjimky dostatečně konkrétně tvrdil, z jakých důvodů uplatňuje výhradu svědomí. Za hlavní důvody označil zvýšené riziko zdravotních komplikací, jelikož jeho rodinní příslušníci v důsledku povinného očkování (či alespoň tak tvrdí) trpí nepříznivými zdravotními následky, pročez nechtějí

zákonní zástupci žalobce (ani jeho bratra) podrobit povinnému očkování. Žalobce v žádosti o udělení výjimky detailně vysvětloval, v čem spatřuje naplnění i dalších podmínek oprávněnosti výhrady svědomí. Z prvostupňového ani napadeného rozhodnutí tak nejsou seznatelné důvody, jež by mohly vést k závěru (který jinak nemusí být *a priori* nesprávný), že by v daném případě aplikace § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví nebyla zjevně protiústavní. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Otázku, zda jsou splněny podmínky pro udělení výjimky, přitom nemůže soud meritorně zodpovědět jako první.

23. Meritorními námitkami se soud z důvodu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů nemohl zabývat.

Závěr a náklady řízení

24. Vzhledem k výše uvedenému soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 78 odst. 4 s. ř. s.]. Protože zjištěnou vadu může odstranit v dalším řízení žalovaný, nevyužil soud možnosti zrušit též prvostupňové rozhodnutí postupem podle § 78 odst. 3 s. ř. s. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Vypořádá tedy řádně a přezkoumatelně otázku splnění podmínek pro udělení výjimky podle § 50 zákona o ochraně zdraví. Učiní tak způsobem, že konkrétně definuje, zda je dána ústavní relevance zásahu do základních práv žalobce, zda se jedná o důvody mimořádně závažné, dostatečně určité a prokázané, naléhavé, konzistentní a pravdivé. V souladu s principem proporcionality poměří na jedné straně kvalitu a přesvědčivost tvrzení žalobce uplatňující výhradu svědomí vůči maximálně akcentovanému zájmu společnosti na ochraně veřejného zdraví, tedy s možnými důsledky přijetí jednoho neočkovaného dítěte do kolektivu mateřské školky.
25. Žalobcem navržené důkazy (článek MUDr. J. V., Ph.D., o očkování proti spalničkám ze dne 16. 4. 2019 a lékařské zprávy rodinných příslušníků žalobce) soud neprovedl pro nadbytečnost. Všechny rozhodné skutečnosti pro posouzení věci byly zjištěny ze správního spisu. Soudu nepřísluší nahrazovat rozhodnutí správních orgánů a posoudit splnění podmínek pro udělení výjimky podle § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví. Jsou to právě správní orgány, které musí přihlédnout ke všem skutečnostem a předloženým důkazům.
26. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný v řízení úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, který byl v řízení zcela úspěšný, soud přiznal náhradu odpovídající zaplacenému soudnímu poplatku ve výši 3 000 Kč. Náhradu nákladů řízení soud uložil žalovanému zaplatit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku [§ 149 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., § 54 odst. 7 s. ř. s.].

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 31. ledna 2022

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu